

Ytring i det andet Ting. Det generer mig ikke, det er mig ikke ubehageligt. Jeg vil sige den ærede Minister, at jeg sætter en Ære og en Glæde i at være hans Meningsfælle, naar han vil være min i et givet Tilfælde, og paa samme Maade kasserer jeg ingenlunde Socialdemokraterne, hvis de ere mine Meningsfæller i et givet Punkt.

Den ærede Udenrigsminister tilfredsstillende mig for saa vidt meget ved sin første Udtalelse, at han vilde tage under velvillig Overvejelse, hvad jeg havde tilladt mig at fremhæve om Nyttens af, at der fremkommer Beretninger fra Udenrigsministeriet. Det er jeg meget tilfreds med, men oprigtig talt var jeg ikke fuldt saa tilfreds med, ikke nær saa tilfreds med hans Udtalelser om det andet Punkt, jeg fremhævede, nemlig Bevillingen til Fredsbureauet i Bern. Jeg havde nemlig tilladt mig at spørge den højtærede Minister om, hvorpaa han støttede det, at man kunde yde en Anerkendelse til dette Bureaus Bestræbelser for Fredssagen, og det fik jeg ikke noget Svar paa. Det staar fremdeles for mig, som om der intet som helst foreligger for os om, at der er anerkendelsesværdige Bestræbelser for Fredssagen, som fortjene Understøttelse fra den danske Statskasse og Anerkendelse fra den danske Regering.

Overfor hvad den højtærede Finansminister ytrede, vil jeg gerne straks sige, at naar Ministeren mente at kunne anføre, at der efter Systemskiftet er sket en Forandring i den finansielle Styrelse her i Landet, tror jeg, han tager fejl. For mig staar det saaledes, at der aldeles ingen Forandring er sket ved Systemskiftet i 1901; de 3 Aar, der ere gaaede efter den Tid, ere ikke væsentlig forskellige fra de foregaaende Aar i Henseende til den administrative Ordning af de finansielle Forhold. Det vil jeg forklare saaledes, at der var i de senere Aar før 1901 den Tilstand her, at Folketinget Gang efter Gang gjorde Bestræbelser for at faa saa meget som muligt indført paa Finansloven, saa mange Udgifter som muligt, rent ud sagt, som det er ytret fra flere Sider, at faa Statskassen tømt. De senere Højreregeringer vare meget svage — i alt Fald flere af dem — lige overfor de Fordringer, der saaledes ere blevne stillede fra Folketinget. De senere

Højreregeringer maatte i mangfoldige Tilfælde staa saaledes overfor Landstinget her, at de ingenlunde havde stor Tilslutning til at sige ja til en Mængde Bevillinger, som Folketinget forlangte, men at man tværtimod her mange Gange tog Afstand fra adskilligt, som man ikke kunde forhindre. Saaledes var det før 1901. Derefter fik vi Systemskiftet, men hvis jeg maa tillade mig at udtale min almindelige Opfattelse af, hvorledes det fremdeles gaar med disse Bevillinger, har jeg i alt Fald ikke det Indtryk, at det er Regeringen, der er den ledende, men at det fremdeles er Folketinget, der stadig er det ledende. Det staar for mig, som om der i saa Henseende ikke er sket noget Systemskifte nu. Før 1901 var det Folketinget, der fordrede at faa adskillige Ting gennemførte, som just ikke altid vare saa heldige, og som medførte Udgifter, der maaske i alt Fald kunde være sparede, og jeg tror, at Forholdet nu er aldeles det samme.

Den ærede Finansminister ytrede med Hensyn til, hvad jeg havde sagt om Statslaanefonden, adskilligt, hvis Urigtighed naturligvis beroede paa, at den ærede Minister ikke havde været rigtig opmærksom i det Øjeblik, ikke havde hørt rigtig, hvad jeg sagde. Thi jeg sagde slet ikke det, som den ærede Minister sagde, jeg kom ikke med nogen ganske misvisende Bemærkning paa det Omraade, det, jeg sagde, var aldeles sobert og korrekt. Jeg vilde ikke have berørt det Spørgsmaal, dersom den ærede Minister ikke havde villet forklare os, at vi ikke skulde tage Finanslovens Tal og Hovedsummer aldeles nøjagtigt, der var en Udgift paa 1,800,000 Kr., der staar anført som en Udgiftspost, men han mente ikke, at man skulde regne den med, da Regeringen havde Ret til at tage den paa anden Maade, sagde han. Dertil svarede jeg, at hvis man vil begynde at løse op for Finanslovens Summer, hvis vi ikke skulle betragte Finansloven som det egentlige Overslag over Statens Indtægter og Udgifter, saa maa vi tage andre Poster med, ogsaa de Summer, der skulle udredes af Statslaanefonden. Alene derfor omtalte jeg de 1,800,000 Kr., som skulle udredes til Laan til Landarbejdere. Nu kan Ministeren jo med fuldkommen Føje gøre opmærksom paa, at der ogsaa er